

Sygn. akt II CSK 244/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa J. J. i B. J.

przeciwko M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt I ACa 418/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 3600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany M. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 października 2014 r. - oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy zasądził tym wyrokiem od pozwanego na rzecz powoda J.J. kwotę 500.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, a na rzecz powódki B. J. kwotę 300.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty - obie należności stanowiły cenę za sprzedane przez powodów pozwanemu udziały w spółce z o.o. K.. Sąd pierwszej instancji umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powódka cofnęła pozew a w pozostałej części powództwo B. J. oddalił. Sąd Okręgowy uznał za spóźniony i bezpodstawny zarzut pozwanego, że powód nie uzyskał zgody na zbycie udziałów oraz nie podzielił wykładni umowy stron przytaczanej przez pozwanego i przyjął, że zawarte w aneksach zastrzeżenia dotyczące możliwości zwrotnego przekazania udziałów, zwalniającego pozwanego z obowiązku zapłaty za nie, ograniczona była umówionym terminem zapłaty, który upłynął. Powód nie podważył więc ciążącego na nim obowiązku zapłaty ceny. Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego. Wskazanie przez powoda pod wpływem sprzeciwu od nakazu zapłaty innej daty umowy, stanowiącej podstawę roszczeń, ocenił jako sprostowanie oczywistej omyłki a nie jako zmianę powództwa.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 503 § 1 k.p.c., art. 193 § 1 w zw. z art. 503 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. Podniósł także naruszenie prawa materialnego - art. 65 k.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienia apelacji przez oddalenie powództwa ewentualnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy na oczywistą zasadność wniesionej skargi. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w tym przepisie zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Niniejsza skarga nie spełnia tych warunków. Argumenty, którymi skarżący wsparł stanowisko, że jego skarga jest jednoznacznie słuszna, ograniczają się do niezgodnego z rzeczywistością treścią i podstawami dowodowymi przedstawienia stanowiska Sądu Apelacyjnego i kwestionowania tak opacznie odtworzonej podstawy faktycznej i motywów rozstrzygnięcia. Tego rodzaju zabieg nie pozwala uznać skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną.

Okoliczności i przedmiot sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił więc przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).